

מ"ת 22025/07/22 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחדרה

מ"ת 22025-07-22 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

כבוד השופטת יפעת אונגר ביטון	בפני
פלוני (עציר)	המבקש
	נגד
מדינת ישראל	המשיבה

החלטה

בפני בקשה נוספת של המבקש לעיון חוזר בעניין מעצרו. המבקש עותר לשינוי מעמדו מסטטוס של עצור לסטטוס של משוחרר בערובה.

בקצירת האומר, שכן אין מקום להרחבה מיוחדת, נוכח העולה מהחלטות קודמות בעניינו, ייאמר כי המבקש נעצר ביום 4.7.22 בגין חשד לעבירות חמורות המופנות כלפי בת זוגו ובנו, הכוללות תקיפה בת זוג הגורמת חבלה של ממש, תקיפת בת הזוג, ותקיפת קטין בידי אחראי. מדובר במספר אירועים שהתרחשו על פני תקופה ממושכת.

ביום 12.7.22 הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו אירועי תקיפה חוזרים ונשנים, הן של בת הזוג והן של הקטין ובצירוף לו הוגשה בקשה להורות על מעצרו עד לסיום ההליכים.

אין חולק כי למבקש עבר פלילי, הכולל הרשעה בעבירות דומות כלפי בת הזוג, ואף ריצה עונש מאסר לא קצר. הדבר לא מנע ממנו, לכאורה, להמשיך ולתקוף את המתלוננת.

עוד אין חולק כי הוגש בעניינו של המבקש תסקיר מעצר, ואף הוגשו תסקירים משלימים. בכל התסקירים לא ראה שירות המבחן לבוא בהמלצה לשחרר את המבקש, הגם שנבחנו חלופות מעצר במקומות שונים ובפיקוח מפקחים שונים. נקבע, כי רמת המסוכנות הנשקפת למתלוננת גבוהה מאד.

יצוין, כי ביום 23.1.23 נערך דיון בבקשת המבקש לעיון חוזר, והבקשה נדחתה. ערר שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה וערר נוסף, לבית המשפט העליון הנכבד, נדחה אף הוא. ביום 23.3.23 הוגשה בקשה נוספת לעיון חוזר, ואף היא נדחתה בהחלטתי מיום 26.3.23.

טענות המבקש בבקשה דנא

המבקש מבסס את בקשתו דנא על מספר נימוקים:

בראש ובראשונה טוען המבקש לתקופת מעצרו הממושכת, כאשר סיום משפטו אינו נראה באופק. לשיטתו, שבעה מועדי הוכחות בוטלו מחמת בקשות או התנהלות של המשיבה. המבקש טוען כי הוא עצור מזה כשנה, כאשר טרם הסתיימה פרשת התביעה, הנאשם ועדיו (שמונה במספר) לא העידו. נטען כי מועדי ההמשך בהליך העיקרי נקבעו לחודש יולי 2023 ונראה כי פרשת ההגנה לא תשמע לפני פגרת הקיץ. לדידו, חלוף הזמן והתמשכות ההליך בשל מחדלי המשיבה, הם נימוקים מוצדקים לשקול את שחרורו של המבקש ממעצר.

נוסף לכך נטען, כי המבקש והמתלוננת התגרשו תוך כדי המשפט והם גרושים כבר מספר חודשים. המתלוננת קיבלה את כל המגיע לה על פי הסכם הגירושין ואינה מתגוררת וגם לא תוכל להתגורר עם המבקש מעתה והלאה. בנסיבות אלה, לא נותר קשר אישי או משפחתי בין המבקש ו/או מי מבני משפחתו, עם המתלוננת.

ב"כ המבקש הוסיף וטען כי חל כרסום ממשי בראיות. בפרט קרסה גרסתה של המתלוננת כליל, לאחר שנמצאו בה סתירות, תמיהות רציניות והיא מעלה ספקות רבים. בגדר זאת, נטען כי טענת המתלוננת לפיה המבקש החל לתקוף אותה בחודש ינואר 2022 ועד יולי 2022 התבררה כבלתי נכונה, מאחר שהודתה כי שבה להתגורר עמו ב.... רק במחצית פברואר 2022. כן נטען, כי המתלוננת לא סיפרה אמת בדבר תדירות מקרי האלימות. כך למשל, העו"ס העידה כי היא פנתה לסיוע רק ביוני 2022, אולם, לשיטת המבקש תדירות המפגשים והתלונות התגברה רק לאחר שבני הזוג החליטו להתגרש, והמתלוננת חששה לאבד את המשמורת על בנם המשותף. בנוסף, המתלוננת שיקרה בעדותה בעניין הסכם המשמורת על הקטין, והודתה בדבר קיומו רק לאחר שעומתה עם ההסכם גופו ועם החלטת ביה"ד השרעי. המתלוננת אף לא זכרה, באופן מפתיע, כי הגישה תלונה במשטרה כנגד המבקש, בגין מעשים מגונים כלפי הקטין. כשנשאלה מי הציע לה להגיש את אותה תלונה, שהוגשה תוך כדי ההליכים בביה"ד השרעי, השיבה כי אינה זוכרת. המתלוננת אף מסרה עדות תמוהה לפיה אינה יכולה לאמוד את המרחק בין חדרה לחדרי בניו החורגים של המבקש, משום שאינה מהנדסת. טוען המבקש כי מדובר בגרסה שקרית, שנועדה להסתיר את העובדה כי היו עדים לכך שלא אירע דבר וכי המבקש לא באמת פגע בה. המתלוננת אף שיקרה כשמסרה על תקיפות בחודש מאי 2022 בביתה באום אל פאחם, כאשר בפועל שהתה בחו"ל באותו מועד. עוד הופנית לכך שלא הוכחה התקיפה הנטענת משנת 2018, משלא הוצג תיעוד רלבנטי, והתברר שלכל היותר המתלוננת פנתה לקבל טיפול רפואי חמישה ימים לאחר האירוע הנטען.

בנוסף לאמור נטען שעדות אמה של המתלוננת לא תמכה בגרסתה. כך למשל, סיפרה כי המתלוננת לא שיתפה אותה באלימות לכאורה שחוותה בחודשי התקיפות הראשונים, ועלו סתירות בעדויות השתיים גם לגבי האירוע הנטען משנת 2018.

נטען עטד כי ניתן ללמוד בבירור מעדות המתלוננת ומהראיות שהוגשו כי המניע היחיד שלה להתלונן כנגד המבקש הוא

הכנסתו לבית הכלא לתקופה ממושכת, על מנת שלא תאבד את המשמורת על בנם המשותף, לפי הסכם המשמורת עליו חתמה.

המבקש הוסיף וטען כי הוא בן 44 ועברו היחיד הינו בנוגע למתלוננת. המתלונן מגדל לבדו את שלושת בניו מאשתו הראשונה, ואין מי שיגדלם פרט אליו, כך שהילדים חווים קושי רב מחמת מעצרו. הוא טען כי הוא מנהל עסק ומעסיק עובדים רבים, אולם המעצר מוליד קשיים כלכליים ניכרים בשל התחייבויות חודשיות בעשרות אלפי שקלים, ולכן המעצר עלול לגרום לקריסתו הכלכלית המוחלטת.

לבסוף טען המבקש כי תקופת מעצרו איננה מתיישבת עם תקופת הענישה הצפויה לו, אף אם יורשע. ב"כ המבקש הפנה לכלל, על פיו המעצר אינו בבחינת מקדמה על חשבון העונש, וטען כי בסופו של יום, עשוי מעצרו של המבקש להיות ארוך מכפי העונש שיוטל עליו. כך, גם אם יורשע, לכל היותר יושת עליו מאסר לתקופת מעצרו עד כה, כפי העונשים המקובלים במקרים דומים. הותרו של המבקש במעצר תאלץ, כך נטען, את ביהמ"ש הדן בהליך העיקרי לגזור על המבקש תקופת מאסר החורגת ממתחם הענישה, קל וחומר שעסקינן בעבירות שלא גרמו לחבלות אשר דרשו את אשפוזה של המתלוננת, או של הקטין.

בדיון בפני אתמול חזר ב"כ המבקש המלומד על הטענות הנ"ל, הדגיש כי מדובר במתלוננת בלתי אמינה, שטפלה האשמות שווא על המבקש מתוך מטרה לזכות במשמורת על הבן המשותף, עליו ויתרה בהסכם ביניהם, ועל מנת שהמבקש יוכנס לכלא והיא תמשיך ותחזיק בבנם. כן נטען כי הראיות הנוספות, שאמורות לחזק את גרסתה, אין בהן חיזוק אלא להיפך, במקרים לא מעטים הראיות סותרות את גרסתה.

עמדת המשיבה

המשיבה מתנגדת לבקשה. ב"כ המשיבה טען כי בית המשפט הבוחן את התשתית הראייתית אינו נדרש למהימנותם של העדים ואינו בוחן אותה, מלאכה המסורה לבית המשפט שעתידי להכריע בתיק העיקרי. לכך קיימים חריגים שהמקרה דנא אינו נופל בהם, שכן לא הוכח כרסום משמעותי בראיות כטענת הסניגור. עוד נטען, כי הוגשה בעבר בקשה לעיון חוזר לעניין עדות המתלוננת והדברים נבחנו על ידי בית המשפט, שמצא לדחות את הבקשה לעיון חוזר, אלא שהמבקש ממחזר טענותיו שוב ושוב. גם בבקשות הקודמות נטען לחלוף הזמן ולקיום הגירושין, בית המשפט על שלוש ערכאותיו, בחן את הדברים ודחה את הבקשה, והמבקש לא מפרט היום שינוי נסיבות כלשהו, שיש בו הצדקה לעיון מחדש.

ב"כ המשיבה הדגיש את מסוכנותו הרבה של המבקש בפרט למתלוננת ולקטין, שהולכת וגוברת ככל שחולף הזמן, הן בשל הגירושין, הן בשל המעצר המכביד. מסוכנות כזו אינה יכולה לאפשר שחרור בערובה לחלופת מעצר כלשהי. נטען כי לא ייתכן כי המבקש יעתור לשחרורו ל....., מקום ביצוע העבירות, שעה שבעבר שירות המבחן לא ראה להמליץ לשחררו, ולו למעצר בית בסמוך לבאר-שבע.

כן נטען כי רק שתי ישיבות הוכחות בוטלו לבקשת המשיבה, וכל יתר המועדים בוטלו בשל המבקש ו/או בא-כוחו. בנוסף,

פרשת התביעה הסתיימה וההליך צפוי להסתיים בפרק זמן לא רב. ביהמ"ש העליון הנכבד האריך, ולא בכדי, את מעצר המבקש בשלושה חודשים נוספים, מעבר לתשעת החודשים המותרים בחוק. אין מדובר בהחלטה של מה בכך. לאור האמור, ביקשה המשיבה לדחות את העיין החוזר.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את פני הדברים אני מוצאת כי דין הבקשה להידחות. תחילה אציין כי אין חדש תחת השמש והמבקש לא נואש מלחזור ולטעון שוב ושוב אותן טענות אשר נדחות בכל פעם מחדש. כך, עניין התמשכות ההליך לא נטען לראשונה. גם סוגיית הגירושים והיעדר הקשר עם המתלוננת הועלה בבקשות קודמות, ולא שימש קרקע מספקת לשחרורו של המבקש. הדיון בערר על החלטתי מיום 23.1.23 התקיים לאחר שהמתלוננת סיימה להעיד, ב"כ המבקש טען רבות בדבר משקל עדותה ותקף את הסתירות הנטענות ואת המניעים לשיטתו. כל אלה נבחנו ונבדקו גם ע"י כב' בימ"ש מחוזי ונדחו.

למעשה, אין בפני טיעון חדש, שלא היה ידוע טרם הגשת הבקשה דנא, אלא חזרה על הדברים.

יחד עם זאת, ומעל לצורך, שכן ניתן היה לדחות הבקשה רק מהטעם הנ"ל, לא אעשה מלאכתי קלה ואבחן את הטענות לגופן.

אשר לפרק הזמן הארוך של ניהול המשפט - אמנם נכון הוא שהמבקש עצור מזה כשנה. פרק הזמן הראשון על פי דין של תשעה חודשים חלף, וכב' בימ"ש עליון הורה על הארכת תקופת המעצר. לטעמי להחלטה כזו יש משקל רב בעת בחינת בקשה לעיון חוזר ולמעשה לשחרור המבקש, והיא עומדת למעשה לחובתו, ומלמדת כי בימ"ש עליון ראה כי הן על פי מידת הראיות והן על פי מידת המסוכנות, ראוי להאריך את תקופת המעצר. ועוד בעניין זה, המשפט נמשך זמן רב לא אך בשל התנהלות המשיבה. מתוך ישיבות הוכחות רבות שנקבעו בתיק העיקרי, שתיים בלבד בוטלו לבקשת המשיבה. שתי ישיבות נוספות לא התקיימו בשל החלטת בימ"ש לבחון בוועדת האתיקה את המשך ייצוג ב"כ המבקש נוכח מעורבותו הנטענת באירועים הקשורים לאישומים. מלבד זאת, שתי ישיבות בוטלו לבקשת הסניגור מטעמים אישיים כבדי משקל וטרגיים, וישיבה נוספת בוטלה מפאת שהמועד לא תאם את יומנו.

מלבד אלה, כל ישיבות ההוכחות התקיימו (נכון כי באחת מהן העיד עד תביעה אחד, בשל אי התייצבות שתי עדות אחרות).

בהינתן מורכבותו של העניין, כמות עדי התביעה וחומרת העבירות, כמו גם העובדה שחלקן בוצעו לכאורה כנגד קטין, שאינו מעיד, ומה שבא מפיו נמסר ע"י חוקרת ילדים, אני סבורה כי אין לומר שהמשפט מתנהל בעצלתיים, או כי נפלו מחדלים חמורים של המשיבה בניהולו. הגעתי למסקנה כי חלוף הזמן והימשכות המשפט אינן בגדר טעם מוצדק לשחרור המבקש.

עניין הגירושין כבר נדון. הדברים היו ידועים לכב' בימ"ש עליון שמצא כי אין בטעם זה הצדקה לשחרור. דומני כי בעניינו של המבקש נקבע רף מסוכנות כה גבוה, ושוב - יש לזכור כי חזר למעשי תקיפה לכאורה גם לאחר שריצה עונש מאסר בפועל בגין עבירת אלימות כלפי אותה מתלוננת. לדידי, דווקא נושא הגירושין, שאינו מתקיים לפי רצונו של המבקש, שדרש משמורת מלאה על הקטין ובהיותו עצור אינו מקבל אותה, עלול להוות מאיץ נוסף להגברת המסוכנות של המבקש כלפי המתלוננת.

כאמור, למעלה מן הצורך, ניגשתי לבחון את הראיות על מנת להיווכח אם יש ממש בטענת המבקש בדבר כרסום בראיות. אני סבורה כי לא עלה בידי המבקש להצביע על כרסום משמעותי הנופל לכדי "הפיכת הקערה על פיה", באופן שבו נשללת האפשרות הסבירה להרשעה. ההיפך הוא הנכון, אני מוצאת, כפי שכבר מצאתי בראשית הדרך (החלטתי מיום 14.7.22), שקיימות ראיות לכאורה שיש בהן סיכוי סביר להרשעת המבקש במיוחס לו, ואף ברמה גבוהה מכך.

בטרם שאפרט את הדברים, ראוי לחזור על הכלל על פיו בית המשפט הדין בשאלת קיומן של ראיות לכאורה אינו נזקק לבחינת מהימנותם של העדים או לבחינת משקלן של הראיות. הדבר נתון לבית המשפט הדין באישום בלבד. מכאן כי לא אעסוק בהרחבה במהימנותה של המתלוננת, הגם שנטען כי סתרה את עצמה שוב ושוב ואף מסרה עדות שקר במכוון ובמזיד.

חרף הנטען, עדות המתלוננת היא ככלל עדות יציבה, המתארת מסכת של מעשי אלימות על פני תקופה ממושכת. המתלוננת התקשתה לזכור מועדים מדויקים, אולם לפי טבעם של דברים אין לצפות מקורבן אלימות, החווה אותה בתדירות, לזכור כל פרט ופרט בכל תקיפה ותקיפה. למרות זאת, המתלוננת הצליחה לתאר אירועים מסויימים הנכללים בכתב האישום במידת פירוט סבירה.

המתלוננת אף מסרה הסבר בכל הנוגע להסכם המשמורת לעת גירושין, וקשה להלום כי תלונתיה החוזרות כלפי המבקש הן תלונות שווא שנולדו מתוך המניע להביא למאסרו על מנת שלא יזכה במשמורת המוסכמת. יש לזכור, כי המבקש הוא גם אביו של הקטין ולא בנקל ניתן לקבל טענה כי האם תמנע במכוון את הקשר בין הקטין לאביו, עד כדי גרימת מאסרו לשווא. אזכיר כאן דברים שנאמרו בהחלטתי מיום 14.7.22, היפים גם עתה: "אני סבורה שאין משמעות יתרה להסכם בין הצדדים בבית הדין השרעי. אמת היא, כי לפי העולה מתיק החקירה, המתלוננת לא הסכימה תחילה לוותר על המשמורת על בנה קטין, כדרישתו של המשיב, למקרה בו ייפרדו. אולם, כפי שניתן להיווכח, אירועי האלימות החלו עוד הרבה קודם להסכם הנ"ל ללא קשר עם המשמורת על הבן. לא מצאתי בתיק החקירה כל אינדיקציה, ולו קלושה, לכך שהמתלוננת החליטה להעליל על המשיב במטרה לשנות את ההסכמות בבית הדין השרעי, ולטעמי לא סביר שתסכים להתפנות למקלט לנשים מוכות אך ורק לשם בניית עלילה שלמה כאילו המשיב נוקט כלפיה וכלפי הבן אלימות שלא היתה ולא נבראה. גם לא סביר כי הבן יגולל בפני חוקרת הילדים תיאורים של מעשי אלימות כלפי המתלוננת וכלפיו עצמו, אם מדובר בהמצאה שלא היתה, ועוד יותר לא סביר שהעובדת הסוציאלית תמצא על גופו סימני אלימות".

עדותה של המתלוננת נתמכת בראיות רבות: ראשית - הקטין עצמו הביע באופן ספונטני תמיכה בדבריה בפגישתה אצל העו"ס, בה נכח. לטעמי זוהי ראיה חזקה. שנית - הקטין סיפר לחוקרת הילדים על אירועי האלימות כלפי המתלוננת

מצד המבקש. הקטין אף סיפר על התקיפות שתקף המתלונן אותו עצמו (ת/28). שלישית - נשמעה עדות ברורה וחד משמעית של העובדת הסוציאלית אותה שיתפה המתלוננת, במרבית המקרים בזמן אמת, באלימות הקשה שהיא חווה מצד המבקש, לרבות האלימות המילולית והרגשית. העו"ס ערכה תרשומות בזמן אמת לגיבוי הנאמר (ת/26). אותה עדה מתארת את המתלוננת כמי שגילתה סימנים של קורבן אלימות קלאסי: "ולאורך כל השנים היא הביאה תמונה של אלימות במשפחה". רביעית - גם אמה של המתלוננת לא תמיד צידדה בה ולא תמיד תמכה בה, העידה על כך שהמתלוננת סיפרה לה על התקיפות מצד המתלונן. התיעוד הרפואי ודו"ח התנועה (ת/35) מגבים את דברי המתלוננת בדבר האירוע שהתרחש לכאורה ב- 3.8.18, שכן אף המתלוננת מסרה לרופאים (ת/31) כי הוכתה ארבעה ימים קודם להגעתה לטיפול. אין חולק כי פנתה לבית החולים לאחר שהגיעה למעון לנשים מוכות, אל נוכח הסיכון הרב שנשקף לה מהמבקש, ולפי המלצת העובדת הסוציאלית.

עיקר טענתו של ב"כ המבקש בדבר היעדר מהימנות של המתלוננת ביחס לתאריכי האירועים, אך גם אם נכון שהמתלוננת נכשלה בהצמדת האירועים למועדים, אין בכך כדי לאיין סיכוי סביר להרשעת המבקש בתקיפות עצמן.

מעיון בראיות שהוצגו לבית המשפט, אינני סבורה כי ניתן להתרשם בדבר האשמת המבקש באשמות שווא. מכל מקום לא שוכנעתי במידה הנדרשת כי עסקינן בראיות שקרסו לחלוטין כפי שתיאר זאת ב"כ המבקש. לכל היותר, חל כרסום מה בדבריה של המתלוננת אודות מועדים כאלה ואחרים, אך אין בכרסום זה כדי לקבוע שהתשתית הראייתית חדלה מלהתקיים.

בהמשך לדברים אלה, ומאחר ומצאתי שגם כיום קיים אפשרות סבירה ויותר מכך להרשעת המבקש במיוחס לו, אני סבורה כי אין ממש בדברי הסניגור כי פרק זמן מעצרו של המבקש עולה על פרק זמן העונש שהוא צפוי לו גם אם יורשע. כאמור, מדובר בעבירות חמורות ביותר, שהעונש עליהן הוא של מאסר בפועל לתקופה ממושכת של חודשים רבים, ומעבר ל- 12 חודשים. ניתן לצפות כי אם יורשע המבקש יושת עליו, ביחס לעבירה של תקיפת קטין שבאחריותו, עונש נוסף של מאסר לתקופה לא מבוטלת. על כך יש להוסיף כי בית המשפט עשוי להתייחס בגזר דינו גם לענישה בתיק הקודם ולשקול זאת לחומרה.

לטעמי, לא הגיעה השעה לקבוע כי תקופת מעצרו של המבקש עד כה עולה על תקופת המאסר שהוא צפוי לה.

בסיכומם של דברים, הבקשה נדחית.

**ניתנה והודעה היום ט' תמוז תשפ"ג,
28/06/2023 במעמד הנוכחים.
יפעת אונגר ביטון, שופטת**